

DE GENIALE PLANNEN
VAN JOCHEM VELDBLOM

Andere boeken in deze reeks

De magische talenten van Jochem Veldblom

Bij Clavis Uitgeverij staan jongeren centraal.

Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal
uitzien als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Hans Velvis

De geniale plannen van Jochem Veldblom

© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Conz

Trefw.: held, superkrachten, avontuur, vriendschap, bos, fabriek

NUR 283

ISBN 978 90 448 6408 3

D/2026/4124/301

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.conz.be

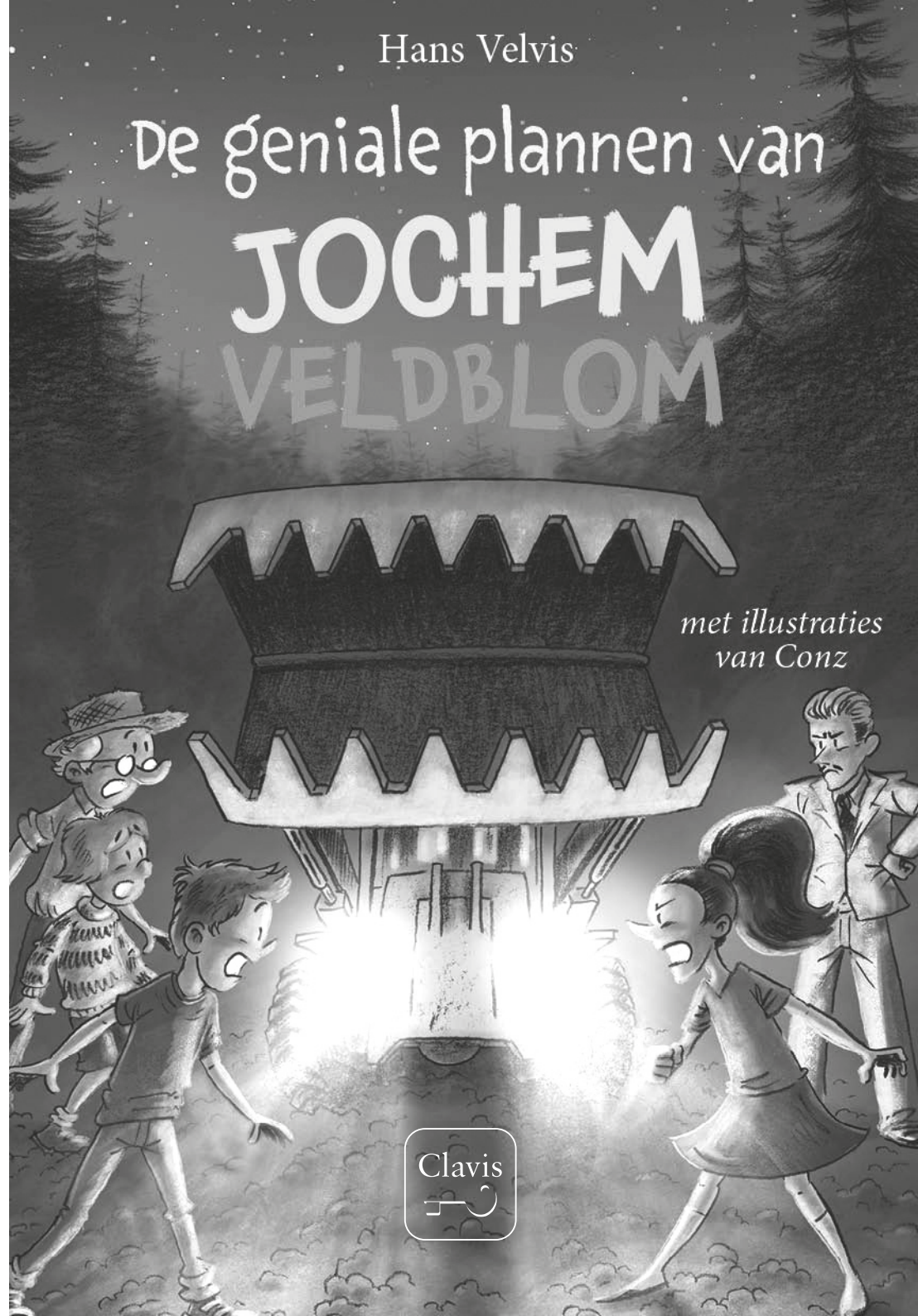
www.clavisbooks.com

Hans Velvis

De geniale plannen van

JOCHEM
VELDBLOM

met illustraties
van Conz

Clavis

Bescheiden

Er zijn veel mensen die denken dat ze bijzonder zijn, zonder dat daar een goede reden voor is. Ze zijn gewoon een beetje anders dan anderen, maar geldt dat niet voor iedereen? Dat maakt je niet direct bijzonder. Als je mijn vorige avontuur kent, dan ben je het vast met me eens dat ik, als een van de weinigen, wel mag zeggen dat ik bijzonder ben. Ga maar na: alle bomen en struiken van onze stad Adershoek waren bijna vernietigd door een fabriek. Maar ik stond paraat en gebruikte mijn speciale talenten om de natuur te redden. De elektrische stroom in mijn lijf, mijn onbegrijpelijke snelheid en de magische aanwijzingen van een raaf hebben me bij mijn vorige avontuur geholpen. Dan kun je toch wel zeggen dat je speciaal bent!

De hele stad had gezien hoe ik mijn eerste heldendaad verrichtte. Sindsdien was ik een bekende Adershoeker. Andere mensen zouden trots rond paraderen en overal opscheppen over hun daden, maar ik niet. Ik heb een bescheiden karakter

en alle lof en eer waren me niet naar het hoofd gestegen. Ik ging me niet gedragen als een beroemdheid, maar probeerde een normaal leven te leiden. Dat was soms best lastig. Ik was verschenen in de krant en op de tv, en ook online kwam iedereen me tegen. Dat vinden veel mensen interessant. Ze kunnen dan thuis opscheppen dat ze die ene beroemdheid in het echt hebben gezien. En mij kun je zomaar in het echt zien – als je in Adershoek woont, tenminste.

Mijn beste vriend Leo bleef er gelukkig heel gewoon onder. Ik was niet opeens zijn beroemde vriend. Hij deed net als anders en mopperde vaak op me, zoals hij altijd deed. Eigenlijk was dat wel fijn. Ik had hem nog steeds niks verteld over mijn speciale gaven, waardoor ik zulke bijzondere dingen kon doen. Ik kon wel voorspellen hoe Leo zou reageren. Hij gelooft niet in dingen die hij niet begrijpt, dus praatte ik er niet over met hem. Nu ik erover nadenk, ik praatte er met helemaal niemand over. De last van het bijzonder zijn moest ik alleen dragen. Toch had ik mijn vriend Leo hard nodig, toen er na de zomervakantie opnieuw problemen waren in onze stad.

Verkering

‘Heb je nou verkering?’ vroeg Leo op een middag bij hem thuis. Het was onze eerste schoolweek na de vakantie. Ik wist onmiddellijk wat hij bedoelde. Tijdens de redding van de stad had ik met Frederique Fermzager kennism gemaakt, die op een andere school zat. Ik had per ongeluk de fabriek van haar vader in de fik gestoken, toen ik onterecht dacht dat die zorgde voor de vervuiling. Door de brand was Frederique enorm kwaad op me geweest, maar toen ik de natuur gered had, wilde ze het weer goedmaken. Nu vonden we elkaar dus leuk.

Ik kreeg het warm van Leo’s vraag. ‘Verkering?’ Ik keek snel de andere kant op. ‘We zijn gewoon vrienden, zo moet je dat zien.’

‘Wij tweeën zijn ook vrienden, maar dat is toch niet hetzelfde?’

‘Nee, natuurlijk niet, wat dacht jij? Maar ik weet niet of we verkering hebben. Dan moet je dat toch afspreken?’

Leo haalde zijn schouders op. ‘Hoe moet ik dat nou weten? Ik heb geen meisjes als vriend.’ Toen begon hij te lachen. ‘Maar als je verkering hebt, dan geef je elkaar wel kusjes. Dat doen jullie toch?’

Nu kreeg ik het nog warmer en riep: ‘Tuurlijk niet! Waarom zouden we dat doen?’

Leo grinnikte. ‘Wat doen jullie dan als jullie samen zijn?’

Ik haalde mijn schouders op. Frederique en ik waren bijna nooit samen. ‘Dan kletsen we over boeken en zo. Of we bouwen iets van LEGO Star Wars.’

‘Heeft Frederique LEGO Star Wars?’ Leo’s ogen straalden. ‘Neem mij ook een keer mee dan.’ Het beeld van Leo en mij, allebei op Frederiques kamer, schoot door mijn hoofd. Dat kon echt niet, Leo hoorde daar niet. Er was een wereld met Leo en een wereld met Frederique. Die wilde ik graag gescheiden houden.

‘Eh ja, zoiets zouden we een keer samen kunnen afspreken. Later of zo.’

Leo keek voor zich uit en had een blij gezicht. ‘Wauw, LEGO Star Wars. Mijn ouders vinden dat veel te duur.’

Een bekende held

Terwijl Leo heel gewoon deed tegen mij, was het voor andere mensen een speciale gebeurtenis als ze mij konden ontmoeten. Dat merkte ik op heel onverwachte momenten. Zo had mijn moeder ontdekt dat mijn ID-kaart zou verlopen. Samen hadden we in de vakantie een nieuwe aangevraagd en nu fietste

ik naar het gemeentehuis om hem op te halen. Daar stalde ik mijn fiets aan de zijkant en liep naar de ingang, waar ik verast bleef staan. Voor het gemeentehuis was een rode loper uitgerold. Aan het einde ervan stond een boog van zilverwitte ballonnen te glanzen in de zon. Erboven hing een bordje met daarop geschreven *Proficiat*. Mensen in mooie kleren stonden aan beide kanten van de loper, tot bij de deur van het gemeentehuis. Ze kletsten zo druk met elkaar dat ze me niet eens opmerkten. Een moment bleef ik staan, ontroerd. Het was natuurlijk uitgelekt dat ik een afspraak had bij het gemeentehuis.

Ik liep naar de boog met het bord en groette twee oude mensen die erbij stonden. Ik stak mijn hand uit. Een beetje verward schudden ze die. Ze vonden het vast ongemakkelijk om met zo’n beroemdheid te praten. Ik liep onder de boog door, de rode loper op langs de andere mensen. Sommigen hadden nog steeds niet door dat ik er was. Ik schudde mijn hoofd. Je rolt de rode loper uit voor een gevierde stadsgenoot, maar je vergeet hem toe te juichen als hij er eenmaal is.

In het gemeentehuis moest ik helaas, net als iedereen, een nummertje trekken. Beroemdheid zorgt niet altijd voor voorrang. Terwijl ik zat te wachten, reed er een oud rood autootje voor de ingang. Het had een open dak en erin zat een bruidspaar. Ze maakten dankbaar gebruik van de boog die voor mij

was neergezet en de looper die voor mij was uitgerold. Ze werden zelfs toegejuicht door de mensen die nog waren gebleven. Het is fijn als anderen kunnen meegenieten van mijn privileges.

De wachtruimte van het gemeentehuis had een heel hoog plafond. Je kon zelfs de balken van het dak zien. Aan één kant van de ruimte stonden balies, waar mensen van de gemeente de burgers hielpen. Die mensen heten ambtenaren, wist ik. Naast de eerste balie was een glazen deur met erachter een trap naar boven. Twee ambtenaren stonden voor de deur te praten, terwijl mijn nummer verscheen. Ik liep naar het eerste loket en vertelde de mevrouw van de gemeente waarvoor ik kwam. Ze controleerde nog wat en keek me toen aan. 'Ben jij niet die jongen die de vervuiling heeft gestopt?'

Ik glimlachte. Het duurde even, maar nu was ik toch herkend. 'Zeker, mevrouw, dat was ik.'

Ze typte wat in op haar computer en keek toen weer op. 'Zou je een handtekening willen zetten?'

Ik knikte haar toe. Natuurlijk wilde ik wel een handtekening zetten. Het gebeurde haar niet elke dag dat ze een beroemdheid aan de balie had. Ze wees naar de pen, die in een houder voor haar neus stond, en gaf me de ID-kaart aan.

'Waar wilt u die hebben?' vroeg ik.

'Doe maar op de achterkant, in dat rechthoekige vlak,' zei ze en ze wees naar de ID-kaart.

'Maar deze kaart ga ik meenemen,' antwoordde ik. Ze had natuurlijk niks aan mijn handtekening als ik die zelf mee zou nemen. Dan kon zij die niet aan haar vriendinnen laten zien.

'Klopt. Daarna mag je de kaart meenemen,' zei ze lachend.

Ik zette hoofdschuddend de handtekening en gaf de kaart terug. Terwijl ze op de computer dingen deed, luisterde ik naar de twee ambtenaren voor de deur. Een van hen had een code ingetikt, waardoor de deur met een zoem openging.

'Het gaat om Fermzager,' hoorde ik hem zeggen. Onmiddellijk ging er een elektrische schok door me heen. Dat is een van mijn magische eigenschappen, waardoor ik dingen ontdek die onzichtbaar zijn voor anderen. Ik vroeg me af of mijn speciale talent me waarschuwde voor iets bijzonders. Het kon ook zijn dat ik gewoon schrok, omdat het me aan de brand van de fabriek herinnerde.

De ambtenaren liepen door de glazen deur en ik hoorde de ander zeggen: 'Gaat het dan om die vergunning en de weg die Fermzager wil hebben?'

Ik lachte opgelucht. Er werd zoveel over mij en mijn daden gepraat! Deze ambtenaren hadden duidelijk niet door hoe het

precies was gegaan, want het had niks met een vergunning of een weg te maken.

Ondertussen keek de vrouw achter de balie me aan. 'Dat was het, hoor. Veel plezier met je ID-kaart.'

Terwijl ik wegliep, keek ik nog een moment door het glas naar de twee pratende mannen, die de trap op gingen. Ik voelde opnieuw de elektrische trilling. Het is vast iets anders, dacht ik bij mezelf, en ik vertrok zonder er verder nog over na te denken. Achteraf bleek dat het domste wat ik had kunnen doen!

Een hek om het bos

Ik zat samen met Leo op de scouting. Onze club had een supermooi terrein aan de rand van het bos, aan de overkant van de Ader. De Ader is de rivier die door onze stad loopt. In het bos deden we altijd veel leuke dingen, maar het was van de rijke familie Warsberger. Die familie was al eeuwen heel belangrijk voor onze stad en woonde in een landhuis, dicht bij het scoutinggebouw.

Op de eerste vrijdagmiddag na de vakantie waren Leo en ik onderweg naar het bos, waar we een mooie hut hadden gebouwd.

'Weet je dat beroemde mensen vaak een zonnebril dragen?' vroeg ik Leo, al fietsend.

'Allemaal dikdoenerij,' bromde Leo.

Een vrachtauto denderde voorbij. Ik keek snel de andere kant op en hield mijn adem in en mijn ogen dicht. Een enorme stofwolk kwam achter de wagen aan.

'Nu was een zonnebril wel handig geweest,' riep Leo hoes-